

er Tilfældet, maa de arbejdsløse efter min Formening hjælpes efter den Trang, de har, og efter et Skøn i hvert enkelt Tilfælde.

Den højtærede Socialminister lod ikke til at kunne gaa med til nogen som helst Nedsækning paa de sociale Omraader. Muligvis bliver det dog nødvendigt, hvis vi overhovedet skal komme igennem med de Indtægter, Staten har, men det ligger ikke for her i Dag. Den højtærede Minister sagde ogsaa, at man ikke kunde bebrejde Kasserne noget i denne Situation. Jeg vil sige, at netop en Situation som denne var under Overvejelse, da Loven i sin Tid blev udformet i Udvalget, og jeg mener ogsaa, at Direktøren for Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring har forstaaet dette, thi jeg ved positivt, at han har talt med adskillige Kasser om en Forhøjelse. Jeg ved ogsaa, at adskillige Kasser har foretaget en Forhøjelse. Arbejdsmændene har ikke villet gøre det, men saa vidt jeg kender til Forholdene — det kan blive undersøgt i det Udvalg, der bliver nedsat —, er de Kasser, som har forhøjet, ikke kommet i nogen Vanskelighed. Jeg mener derfor, det nok vil vise sig, at de Kasser, det kniber for, er dem, der selv er Skyld deri, og saa kan de ikke forlange, at der skal ydes dem Understøttelse paa det rent forsikringsmæssige Grundlag. Den Krise, vi staar i nu, er ganske vist svær, men det viser sig dog, at der ikke er saa overordentlig mange flere arbejdsløse, end der var i de Aar, da vi ellers mente, at vi var oppe paa saa godt som fuld Virksomhed her i Landet. Thi at der altid her i Landet maa være en stor Arbejdsløshed om Vinteren, er ganske givet — den er maaske i Aar kommet lidt tidligere end ellers, og det bevirker muligvis ogsaa, at den er større i dette Øjeblik —, men vi ser, at saa snart Vejret bliver lidt bedre, svinder ogsaa de arbejdsløses Antal. Den højtærede Minister vilde ikke male for sort. Han gjorde det maaske ikke, men jeg vil dog mene, at en Krise som denne stadig har været forudset, og naar Kasserne ikke har villet rette sig derefter, har de deres Ansvar, som man ikke kan tage fra dem. Men alle disse Ting kan vi drøfte i Udvalget, og jeg skal derfor indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Ludvig Christensen: Overfor de Udtalelser, det ærede 3die Medlem for 4de Kreds nu paa ny fremsatte om Arbejdsløshedskassernes egen Skyld i, at de ikke havde saa mange Dage at udbetale Understøttelse i til deres Medlemmer, som de kunde have haft, vil jeg gerne sige, at vi dog har Tilfælde, hvor det ikke kan be-

brejdes Kasserne, at de ikke er kommet højt nok op med Understøttelsesdagens Antal, og hvor der til Trods herfor er mange, som gaar ledige uden Understøttelse. Jeg har under Forhandlingerne faaet Oplysning om, at f. Eks. Bogtrykfabriks Arbejdsløshedskasse udbetaler Understøttelse i 160 Dage — vistnok det højeste, der overhovedet findes — og altsaa derigennem har sikret sine Medlemmer en tilsvarende Ret til fortsat Hjælp; men af 700 arbejdsløse i Begyndelsen af Februar Maaned var der ikke des mindre 170, som foruden at have optaget hele deres vedtægtsmæssige Understøttelse ogsaa havde optaget al den fortsatte Hjælp. Selv i saadanne Fag er der altsaa en meget stor Procentdel, som har haft saa lang Ledighed, at de har optaget hele deres fortsatte Hjælp og nu gaar ledige uden nogen som helst Understøttelse. Jo længere Krisen varer, des flere vil det ganske givet blive. Man kan maaske sige, at naar de har gaaet ledige et Aar, træder paa ny den vedtægtsmæssige Understøttelse til. Men med de udbetalte Understøttelser i omkring 100 Dage og tilsvarende fortsat Hjælp bliver der dog en saa lang Del af Aaret til Rest, hvori de maa gaa uden Understøttelse, at det vil være meget uforvarsomt, synes jeg, ikke at gennemføre det foreliggende Lovforslag, og jeg har stadig den Opfattelse, at det er rigtigst at gøre det paa den Maade, at de arbejdsløse faar Retten, ligegyldigt hvilken Kommune de bor i, i Stedet for at skulle henvises til at søge Hjælp hos de kommunale Hjelpekasser, som jo ikke alle Steder ser lige forstaaende paa, hvad der skal ydes af Hjælp til arbejdsløse.

Tvede: Jeg bad kun om Ordet, for at den højtærede Socialminister ikke skal misforstaa mig. Jeg tillod mig at fremstille den Linie, hvorefter jeg mente, man kunde faa Lovforslaget ført igennem Rigsdagen og hjælpe det til Vedtagelse, men hvis der hos den høje Regering og dens Meningsfæller ikke er noget Ønske om at prøve at komme igennem og faa Lovforslaget ført frem ad denne Vej, ja, saa vil jeg selvfølgelig ikke stille mig hindrende i Vejen for, at Lovforslaget føres videre, uden at der bliver taget Hensyn til min Ændring.

Socialministeren (Borgbjerg): Det ærede Medlem maa have misforstaaet mig. Selvfølgelig ønsker jeg et Resultat af Forhandlingerne. Jeg forbeholdt mig lige saa selvfølgeligt at se paa det ærede Medlems An-